

Un món anomenat Competitivitat. Aquesta creixia desmesuradament a mesura que es feia gran i anava sumant anys. En la infantesa, primer passà per la fase oral, tal com el nostre amic misogin Sigmund Freud assegurava en les seves etapes de la teoria psicosexual. En aquesta, Competitivitat es menjava qualsevol rastre d'empatia o bavejava en el més humà cooperativisme.

Passaren mesos, i amb aquests els anys, i ella es feia gran, forta. Trepitjant qualsevol rastre d'esperança, arrasant pobles sencers coherentment construïts amb amor, lluita i compromís. Res deixava en el seu pas, l'objectiu era fer cims sense gaudir del camí, muntanyes senceres reduïdes a simples fotografies de butxaca. Records que no omplien motxilles, sinó que s'esmunyien d'entre les mans i es camuflaven en l'aire. Vides no viscudes amb l'esperança que els diners, els objectes, els alts càrrecs directius i totes aquestes ficcions neoliberalis ens servissin de projectors on veure les més absurdes pel·lícules, però les nostres. Perquè serien de la nostra propietat no de la de totes, perquè no oblidem mai que Competi-

tivitat no va néixer per fer-te igual a la resta, per donar-te els mateixos drets, sinó que va néixer empenyent, cridant i fent-se veure.

Competitivitat, a vegades, es queia, s'ensopegava amb el Cooperativisme, l'Estima, la Inclusió i l'Autogestió. Aquestes, sovint es posaven d'acord per juntes, apagar el projector de Competitivitat, deslligar-la de les cadenes i fer-la sortir fora de la caverna. Quan aleshores, el sol il·luminava, se n'adonava de tot un teixit fet d'il·lusió, un entremat de companyes que creien en un altre món, un de just, compartit i construït des d'abaix. Un món on Competitivitat no se sentís còmode i hagués d'emigrar. Perquè allà, la vida era per ser viscuda i compartida. Un univers viscut per persones irreverents, tossudes, valentes i amb caràcter.

Laura Curull